

som have faaet en saadan Svagthed i eet eller begge Been, at de ikke kunne bevæge sig uden ved Hjælp af Krykker". Der er ved denne Udeladelse slet ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Noget skal kunne eller ikke kunne henføres til 2den Afdeling, men kun om, hvorvidt det angivne Særkjende bør være tilstrækkeligt til, at den Vedkommende altid og ubetinget skal henføres dertil. At Loven ved Siden af den almindelige og paa en Burydning af Bestadigelses Bestaaffenhed i hvert enkelt Tilfælde beroende Begrændsning af de paagjældende Afdelinger tillige anfører bestemte Bestadigelser, hvis Tilstedeværelse i og for sig skal være afgjørende og træde istedetfor et Skjøn om, hvorvidt Lovens almindelige Betegnelse passer paa det factiske Forhold, er utvivlsomt i og for sig hensigtsmæssigt, forsaavidt de paa denne Maade særlig fremhævede Bestadigelser ere saadanne, at deres Bestaaffenhed baade kan betegnes i Loven med fuld Skarphed og i det enkelte Tilfælde paavises med Sikkerhed. Dette gjælder om de andre i Loven særlig nævnte Bestadigelser, men derimod paa ingen Maade om den, som her er foreslaaet udeladt. Det kan i mange Tilfælde være noget Individuelt og altsaa Tilfældigt, om Invaliden ved en given Bestadigelse af Venene maa bruge Krykker eller bekvemmere kan hjælpe sig med Stokke, saa at det Ene eller det Andet ikke altid kan være afgjørende med Hensyn til Bedømmelsen af Bestadigelses Bestaaffenhed og Betydning. Desuden kan den Vægt, som Loven har lagt paa, at Vedkommende maa bruge Krykker, let friste til en Forstillelse, som vel vilde kunne gennemslues af det kyndige Die, men derimod vanskeligere bestemt bevises, og dog maatte der behøves et saadant Beviis, for at Forstillelsen, saaledes som Loven nu engang lyder, skulde blive uden Frugt.

Til § 12.

Foruden hvad ovenfor i Almindelighed er anført om Beregningen af Invalidforsørgelsen, skal her særlig med Hensyn til Punkt a bemærkes, at man naanseet Bestemmelsen i § 3, at kun en Tjenestetid af fulde 3 Aar i en

af de 5 første Pensionsklasser berettiger den Paagjældende til at henføres til denne, har foreslaaet altid at henføre Invaliden til den Pensionsklasse, hvortil han henhører ifølge den Tjenestegrad, han havde, da han blev Invalid. Grunden til den anførte Bestemmelse i § 3, at forhindre, at Noget forfremmes til en højere Grad paa en Tid, da hans nærforetaaende Afstedigelse kan forudsæes, gjælder ikke her, hvor en med Tjenesten tilfældig paaført Bestadigelse er Afstedigelsesgrunden, og den samme Grund — som har bevirket, at Pensionen for den Embedsmand, der ved Tjenestens Udførelse kommer saaledes tilfælde, at han maa affkediges, ifølge Pensionsloven af 24de Februar 1858 be- regnes efter hans sidste Indtægt, hvilken i det Rigsdagen nylig forelagte Pensionslovforslag er nærmere bestemt som den Indtægt, han oppebar paa den Tid, Bestadigelsen tilfældes ham, den samme Grund maa ogsaa for de lavere stillede Personers Vedkommende, hvor den af Tjenestegraden afhængige Pensionsklasse ved Pensionsberegningen træder i Embedsindtægtens Sted, medføre, at den efter Pensionsreglerne fastsatte Deel af Invalidforsørgelsen retter sig efter Vedkommendes Tjenestegrad paa den Tid, Bestadigelsen paaføres ham.

Til § 14.

Naar Lovens § 14, 1ste Stykke, ved at angive de Hensyn, hvorefter Forsørgelsens Størrelse i hvert Tilfælde skal bestemmes, har indskudt Ordene „navnlig for Invalider af 3die Afdeling“, maa man tilraade at udelade dem i nærværende Lovforslag. Man skjønner ikke, hvorfor disse Regler for Invalidforsørgelsens Fastsættelse, der, som tidligere omtalt, netop ere Grundreglerne for Lovens hele Forsørgelsesprincip, særlig for en enkelt Invalidafdeling skulde have fortrinnsviis for Die, og man er derfor tilbøielig til at troe, at den nævnte Indsættelse af Ordene skulde en Følelse af, at den snævre Plads imellem Maximum og Minimum af Forsørgelsesbeløbene i 1ste og 2den Afdeling, som ovenfor udviklet, i høj Grad indskrænkede Lovreglernes Anvendelse for disse Clas-